

2021

AHI EVRAN-I VELİ
YILI

AHI KÜLTÜRÜNÜ ARAŞTIRMA ve
EĞİTİM VAKFI

Ahîlerle Dahîler

*Türkmen Yurdu Kırşehir'den
Tüm Dünyaya Yayılan Kardeşlik Masalı...*

CM YAYIN

SÜLEYMAN DEMİR

Ahilerle Dahiler

13. Yüzyılda Orta Asya'dan göç eyleyip Anadolu Topraklarına gelerek Kırşehir'e yerleşen, Türkmenleri ziraat, ticaret ve zanaatta örgütleyen Ahi Evran-ı Veli ile Hacı Bektaş-ı Veli'nin çocukluk yıllarındaki dostlukları ve sevimli yılan Evran'ın da onlara katılmasını anlatan masal kitabımızı beğenmeniz dileklerimizle...

 CM YAYIN

AHI KÜLTÜRÜNÜ ARAŞTIRMA ve EĞİTİM VAKFI

9 786056 895845

AHİLERLE DAHİLER/ Süleyman Demir
CM Yayın Medya
Ajans Org. Yay. Rek. San ve Tic. Ltd. Şti.

Binbir Direk Mh. Piyer Loti Cad. No: 17/27
Fatih/Çemberlitaş -İSTANBUL
0850 888 80 88
mail@cmypim.com

Yayın No: 5
ISBN: 978-605-68958-4-5
1. Basım Eylül 2021 - İstanbul

Yayın Yönetmeni
Mehmet Baştürk

Editör
Bekir Yılmaz

Görsel Editör
Ecrin İbramoğlu

Düzenleme
Yusuf Dursun

Dizgi
Özge Altun

Çizim
Sena Selver Kalaycı

Kapak Tasarım
Nermin Rana Demir

Basım Yeri: Sade Ofset Matbaacılık
Amb. Malz. Büro Ger. San. Tic. Ltd. Şti.
100. Yıl Mahallesi Mas-Sit Matbaacılar Sitesi
2. Cadde No: 177 Bağcılar-İSTANBUL

Sertifika No: 40224

Tüm hakları CM Yapım Medya Tarafına Aittir.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla
çoğaltılamaz.

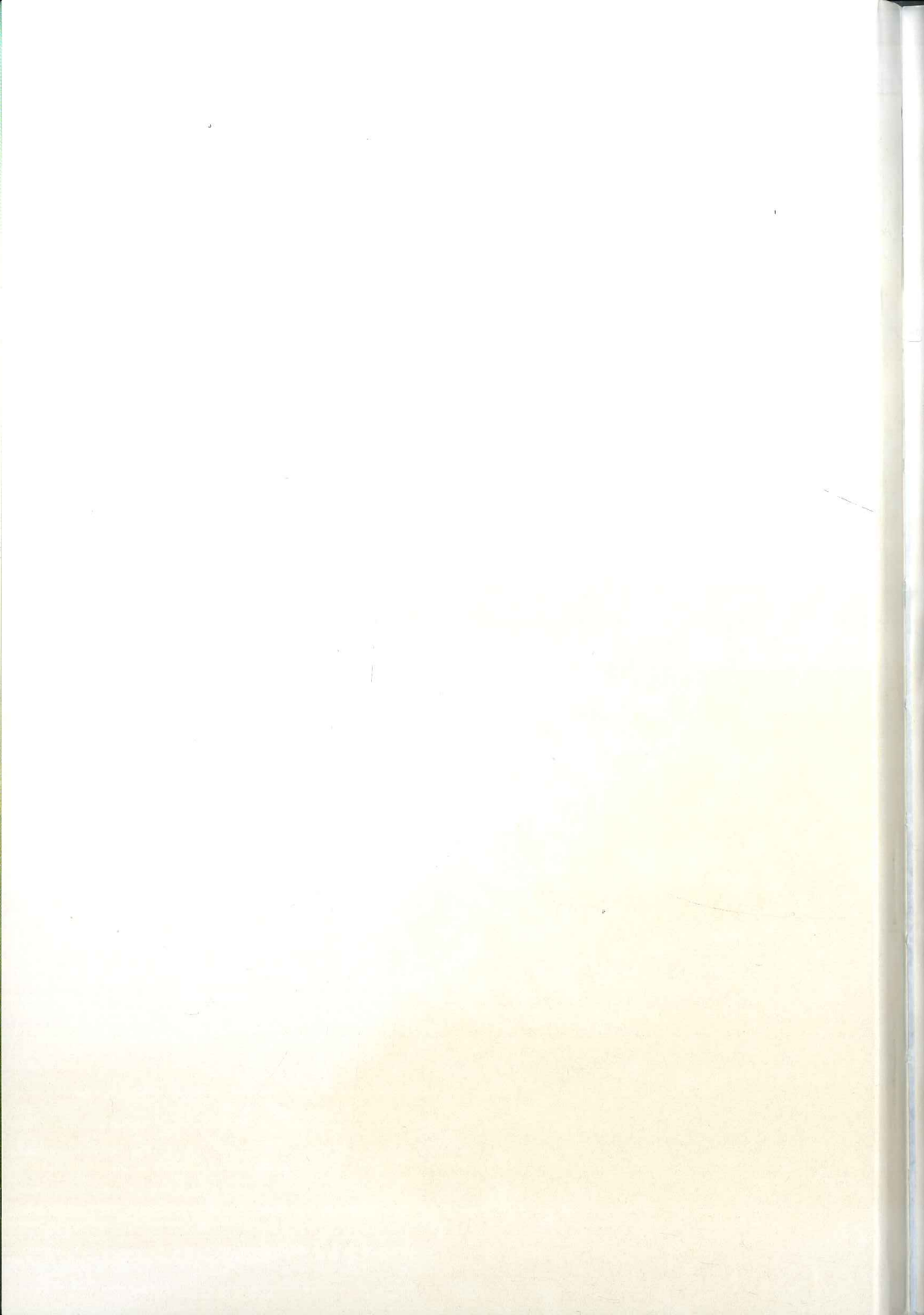
2021 Unesco Ahi Evran, Hacı Bektaş ve Yunus Emre yılı ilan edilmesiyle, ahilik kültürümüze en güzel hizmetin konu hakkında bir masal kitabı yazarak, geleceğimizin teminatı, saf ve kirlenmemiş duygulara sahip çocuklarımızı Türk Kültürü'nün bu yüce karakterlerini tanıtmak olacağını düşündük. Bunun sonucunda da Masalsı bir anlatımla Mahmut (Ahi Evran-ı Veli'nin çocukluğu), İbrahim Ata (Hacı Bektaş-ı Veli'nin çocukluğu) ve sevimli yılan Evran'ın baş kahramanlar olduğu bu kitap ortaya çıktı. Kitabı keyifle okumanız dilekleriyle sevgilerimi sunarım.

Teşekkürler, Teşekkürler, Teşekkürler...

Ahilik ile yaptığım tüm çalışmalarda, kitabın hazırlığında ve yayımlanmasında emeği geçen;

Kitabın düzenlenmesinde değerli katkılarını esirgemeyen çocuklara yönelik masal ve hikayeler yazan değerli büyüğüm, yazarların AHI'si Hocam Yusuf Turan Beyefendiye, Van'da Anasınıfı öğretmenliği yapan değerli kardeşim Sevgi Boztoğan Hanımefendi'ye, Ahi Kültürünü Arş. ve Eğt. Vakfı Başkanım Av. Eyyup Arıcan'a, bilimsel çalışmalarından her zaman feyz aldığım Prof. Dr. Ahmet Kala, Prof. Dr. Mehmet Fatih Köksal, Doç. Dr. Ali Mazak, Doç. Dr. Erol Ülgen Hocalarıma, Ahiliğin günümüze uyarlanması için çalışan Ahiliğe candan gönül veren Doç. Dr. İlhan Dülger Hanımefendi ile Yaşar Tükek, Erol Demir, Apkar Conkar, Duran Demirbaş, Salih Güneş ve Nurettin Konaklı Büyüklerime, manevi desteklerini hep aldığım Annem Nermin Demir, Kadın Anamız Aynur Atabozkurt Saydam Hanımefendilere, yol arkadaşlarım Ahi Ozan Günay (Naiboğlu), Nazım Hikmet Yıldırım Beyefendilere, kitabın kapak tasarımını yapan küçük kızım Nermin Rana Demir'e, bazı metinleri düzenlememde yardımcı olan büyük kızım Adviye Revna Demir'e, Kitabın mizanpajında, tasarımında emeği geçen CM Yapım Bekir Yılmaz Bey ve Sena Kalaycı Hanım Kardeşlerime, Başta Ağabeyim Murat Demir olmak üzere Sade Ofset Matbaacılık'ın emektarı tüm mesai arkadaşlarıma ve eşim Hatice Kader Demir Hanımefendi'ye...

Sevgili Babam Ahi Galip Demir Anısına...

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, ustaların el üstünde tutulduğu, çırakların ise baş tacı edildiği bir memleket varmış. Burada asıl hürmeti, mesleğini başkalarına öğreterek ülke kalkınmasına katkı sağlayanlar görürmüş. Böyle olunca da büyük küçük herkes, önce iyi bir meslek edinmeye sonra da bunu başkalarına öğretmeye çalışmış.

Mutlular köyü, bu güzelim ülkenin güzel köylerinden biriymiş. Bu isim, o köye durup dururken verilmemiş tabii. Köyde yaşayan herkes, dedelerinden öğrendiği bir kuralı uygulayarak mutlu olmanın yolunu bulmuş. Bu kural neymiş, biliyor musunuz? “Kendinden önce komşunu düşün.” Evet, kural buymuş. Bu basit kuralı benimseyen köy halkı her işte önce komşusunu düşünürmüş. Komşusu açken tok yatmazmış mesela. Komşusunun tarlası sürülmeden kendi tarlasına bakmazmış bile. Herkes birbirine komşu olduğu için de hiç kimsenin işi yarım kalmazmış. Söyleyin bakalım, böyle bir köye Mutlular köyü denmez de ne denir?

Mutlular köyünün mutlu insanları, bu durumun sonsuza kadar süreceğini sanıyormuş. Ne yazık ki durum, sandıkları gibi değilmiş. Köyün gençlerinden biri, ta küçüklüğünden itibaren sadece kendini düşünürmüş. “Bana ne komşudan, ben onun hizmetçisi miyim?” der; kimsenin yardımına koşmazmış. Bütün köylü bir olmuş, delikanlıyı bu huyundan vaz geçirememiş. “Kimseye yardım etmem,

kimsenin de yardımını istemem.” demiş de başka bir şey dememiş. Köyün ileri gelenleri, “Komşu komşunun külüne muhtaçtır.” dedikçe ondan, “Kimseye külümü de vermem çulumu da.” cevabını almışlar. Çaresiz kalan köylüler, bu gence Bencil adını takmışlar. Kendi çocuklarını da onunla arkadaşlık etmemesi için uyarmışlar.

Bencil’in babası da oğlunun bu durumuna çok üzülüyormuş. Ne yaptıysa onu bu kötü huyundan vazgeçirememiş. Bir gün oğluna, “Senin yüzünden köyümüzün huzuru bozulacak.” diyecek olmuş. Ondan ne cevap almış dersiniz? “Sen değil miydin, ben daha küçük bir çocukken traktörüne benden önce komşunun sümüklü oğlunu bindiren? Bunlar az bile, gör bak daha neler yapacağım.” Evet, Mutlular köyünün mutsuzluğa aday çocuğu tam da bunları söylemiş babasına. Adam ne yapsın, her zaman yaptığını yapmış ve Allah’a şöyle dua etmiş:

“Allah’ım,

Güzelleştir oğlumun,

Bu zararlı huyunu.

Örnek alsın her daim,

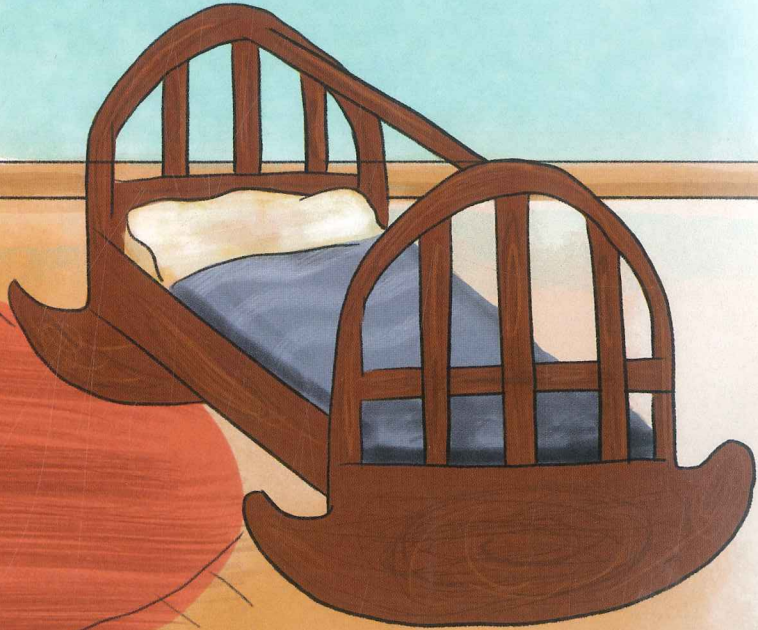
Atasını, soyunu.”

Zavallı baba, bencil oğlu için dualar ededursun Mutlular köyünün tek katlı, toprak damlı evlerinin birinde bir erkek bebek dünyaya gelmiş. Bu bebek öyle güzel, öyle güzelmış ki bir bakan bir daha bakmadan edemiyormuş. Gözleri yıldız gibiymiş, yanağı ay gibi. Saçları sırma gibiymiş, kaşları yay gibi. Babası kucağına almış bu dünya güzeli bebeği, “Bize böyle bir bebek verdiğin için sana sonsuz şükürler olsun Allah’ım.” demiş ve eklemiş: “İnşallah huyu komşumuzun oğlu Bencil’e benzemez.” Hemen ardından sağ kulağına ezan okumuş, sol kulağına kamet getirmiş ve bebeğe isim olarak kendi babasının adını vermiş: Mahmut.

Mahmut; anne kucağının, baba ocağının huzurunu solurken başına geleceklere bilmiyormuş tabii. Henüz kırk günlükken, hem anesi hem de babası bir kaza sonucu aralarından ayrılmış. Köye bir hüznün yayılmış ki sormayın. Kendilerini çabuk toparlayan köylülerin her biri Mahmut’u büyötmek için can atmış ama bunu açıkça dillendirmemiş çünkü Mahmut’u büyötmek, önce amcası Ali’nin hakkıymış. Nitekim öyle olmuş ve Mahmut, amcası Ali’nin evinde yaşamaya başlamış.

Köyün çobanı olan Ali, yeğeni Mahmut'u kendi çocuklarından ayırmamış. Güzel çocuk, ileride yaşayacaklarından habersiz, kendi halinde büyümeye başlamış. Aradan çok geçmeden Mahmut'ta, diğer çocuklarda olmayan haller belirmiş. Bir yaşına gelmeden gayet güzel konuşmaya, akranları yeni yeni ayakta durmaya çalışırken yürümeye, hatta koşmaya başlamış. Üç yaşına geldiğinde okumayı ve yazmayı sökmüş. Beş yaşına gelmeden sökülen elbiselerini kendi diker olmuş. Bu da olur mu demeyin daha o yaşta gayet güzel yemekler bile yapmış. Sizin anlayacağınız Mahmut'un eli her işe yatkınmış. Bunlar da bir şey mi, huyu da çok güzelmiş Mahmut'un. Elin-den geldiği kadar önce kendi gibi çocuklara, sonra yaşlılara yardım etmekten büyük zevk almış. Eh, böyle olunca da bütün köylünün kalbini kazanması zor olmamış. Hatta onun için, "Dahi bu çocuk, dahi." Demeye başlamışlar. Bütün köylü, Mahmut için böyle güzel şeyler düşünüyor, dediysek bir kişi hariç tabii. Kötü huyundan bir türlü vazgeçmeyen Bencil, Mahmut'un böyle sevilmesini kıskanmış. İçinden, "Biraz daha büyüsün gösteririm ben o bacaksıza!" demeye başlamış.

Günler ayları, aylar yılları kovalamış, köylünün Mahmut'a karşı olan sevgisi iyiden iyiye artmış. Amcası, Bencil'in yeğenine kötülük yapmasından endişelenmiş, onun Mahmut'u kiskandığını biliyormuş çünkü. Bu yüzden köyün sürülerini otlatmaya birlikte gider olmuşlar.

Günlerden bir yaz günü köyün merasında hayvanları otlatıyorlarmış. Ali, birden yeğeni Mahmut'u gözden kaybetmiş. Telaşla sağa sola bakmış, yok. "Mahmut! Mahmut!" diye avazı çıktığı kadar bağırmış, nafi le. Zavallı adam yeğenini aramaktan kan ter içinde kalmış. Dizlerinin üzerine çöküp, "Allah'ım yardım et bana." diye dua ederken az ileride çalılar arasında bir karartı görmüş. Nefes nefese oraya ulaştığında ne görse beğenirsiniz? Mahmut, yere uzanmış boylu boyunca yatıyor. "Ne oldu sana Mahmut?" diyen amcası, sesine ses alamamış. Yüreği güm güm atmaya başlamış. Önce ne yapacağını bilememiş, sonra yeğeninin nefesini koklamayı akıl etmiş. Bakmış ki çocuk nefes alıyor, biraz rahatlamış. Bir koşu, su dolu testiye getirip Mahmut'un yüzünü yıkamış. Çocuk, gözlerini hafifçe aralamış ama çok geçmeden yine bayılmış. Ali, çaresizlik içinde ne yapacağını düşünürken çalılar arasında bir tıslama sesi duymuş. Zavallı adam, bunun bir yılan sesi olduğunu anlamakta gecikmemiş. Çok geçmeden rengarenk pulları olan, güzel mi güzel bir yılan süzüle süzüle gelmiş, Ali'nin tam karşısında durmuş. İyice korkan adam kendini korumak için yerden aldığı bir taşı tam yılanın atacakken olanlar olmuş. Ali'nin şaşkın bakışları altında yılan dile gelmiş: "Sakin ol insanoğlu. Bu çocuk, bizim küçük yılanlardan biriyle oynamak isterken

onu korkutmuş. Yılandık da istemeyerek ayağından ısırılmış onu. Çocuk, korkudan bayılmış olmalı. Yoksa yılan zehirli değildi.”

Ali, ne yapsın şimdi? Yılanın konuşmasına mı şaşırırsın, yeğenininde sadece bayılmış olmasına mı sevinirsin? Çok geçmeden Mahmut kendine gelmiş. Etrafa boş gözlerle baktıktan sonra, “Ne oldu bana?” demiş.

“Yılan ısırılmış seni yeğenim ama korkma zehirli değildi.”

Mahmut, “Sen gördün mü o yılanı?” deyince amcası “Hayır görmedim.” cevabını vermiş. Akıllı çocuk, bu sefer, “Nereden biliyorsun o zaman zehirli olmadığını?” diye sormuş. Ali, ne cevap vereceğini bilememiş. Başka bir yılan söyledi bunu, dese kim inanır? Yine de Mahmut’a uygun bir şeyler söylemeye çalışırken, bir köşeden onları izleyen o güzel yılan, “Ben söyledim.” deyivermiş. Şaşkınlıktan Mahmut’un ağızı açık kalmış. Can havliyle amcasına sokulmuş. Güzel yılan bir iki defa tısladıktan sonra şunları söylemiş:

“Bu çocuğun köyde ne kadar sevildiğini biz de biliyoruz. Hatta ona “dahi” dendiğini de biliyoruz. Biz de onun ileride önemli işler yapacağına inanıyoruz. Yılan ısırmasına gelince, dediğim gibi önemli bir şey değil. Sadece size bir tavsiyede bulunmak istiyorum.”

Ali de Mahmut da merakla yılanı dinlemişler:

“Çocuğun bundan böyle değil yilandan, hiçbir şeyden korkmaması için yapacağınız bir şey var.”

Ali, kendini tutamamış,

“Nedir o?” diye sormuş.

“Sadece şu dağın tepesinde yetişen bir çiçek var. Ona biz yılanlar, “derman çiçeği” deriz. O çiçekten bir demet toplayın, yapraklarını kaynatın, suyunu çocuğa içirin. Allah’ın izniyle bundan böyle hiçbir hayvan, çocuğu korkutamayacak. Hatta zehirli yılanlar bile ona zarar veremeyecek.”

Ali’yle Mahmut’un yüzünde bir tebessüm belirmiş. Mahmut, “Nasıl bir çiçek bu?” diye sormuş.

“Derman çiçeği, yedi renkli bir çiçektir. Sadece bu mevsimde açar ve sonra gelecek yazı bekler.” demiş yılan.

Ali, “Çok teşekkür ederiz yılan kardeş. İlk fırsatta dağa tırmanıp toplayacağız o çiçekten.” demiş tebessüm ederek.

“Önemli değil.” demiş yılan, “Bu arada benim adım Evran.” diye eklemiş.

Ali ile Mahmut, yılanın konuşmasına alışmışlar ya onun da bir adı olması hiç gariplerine gitmemiş. Amca, hiç düşünmeden,

“Tanıştığımıza memnun oldum Evran. Benim adım Ali, bu çocuk da benim yeğenim Mahmut.” demiş ve eklemiş:

“Yaptıkların için çok teşekkür ederiz. Bu iyiliğini unutmayacağız. Şimdilik hoşça kal. Hava kararmadan köye dönmemiz lazım.”

Evran, “Teşekküre gerek yok. Bundan sonra ne zaman başı dara düşerse, Mahmut buraya benim yanıma gelebilir. Beni görebilmesi için üç kere ‘EVRAN’ diye seslenmesi yeterli olacaktır.” demiş ve geldiği gibi kıvrıla kıvrıla gözden kaybolmuş. Ali ile yeğeni Mahmut da evlerinin yolunu tutmuşlar.

Amca yeğen güle oynaya yürürken bir gölgenin kendilerini takip ettiğini sonra da başka bir yola saptığını bilmiyormuş. Bu, Bencil'den başkası değilmiş. Bir yandan kıs kıs gülüyor, bir yandan kendi kendine konuşuyormuş:

“Demek, derman çiçeği toplayacaksınız ha. Gücünüz yetiyorsa toplayın bakalım. Ben de o çiçekleri sizden önce toplamazsam bana da adam demesinler.”

Ali ile Mahmut, o gece güzel bir uyku çekmişler.

Mahmut, rüyasında kendini derman çiçeklerinin içinde görmüş. Çiçekler o kadar güzelmiş ki böylesi ancak masalarda olurmuş. Sabah olunca Ali, Mahmut'a demiş ki:

“Yeğenim, bugün sürüyü otlatması için yerimize bir adam bulalım, biz de derman çiçeği toplamaya gidelim.”

Mahmut, heyecanla, “Olur amca, gidelim.” demiş.

Ali, köyün eski çobanlarından Çakır Hüseyin'e bir işi olduğunu söyleyerek sürüye bakmasını rica etmiş. “Elbette komşum.” demiş Çakır Hüseyin, “Bir komşumun işini görürsem ne mutlu bana.” diye eklemiş.

Ali ile Mahmut, çok da yüksek olmayan dağa tırmanmaya başlamışlar. Az gitmişler, uz gitmişler, altı ay, bir güz gitmişler; yorulunca dinlenmiş, acıkınca karınlarını doyurmuşlar. Ya Allah, diyerek yenden yola koyulunca ne görseler beğenirsiniz? Bencil, bir kayanın dibinde acılar içinde kıvranmıyor mu?

“Ne oldu sana?” diyerek Bencil'in yanına varmışlar. O, hiç kimseye yardım etmeyen, kimseden de yardım istemeyen delikanlı, gelenleri görünce rahatlamış.

“Yılanlar...” diyebilmiş güçlkle.

Ali’yle Mahmut, ne olduğunu anlamadan birbirlerine bakmışlar.

“Yılan mı soktu seni?” demiş Ali.

“Sade soksa iyi.”

“Ne oldu kardeşim, doğru dürüst anlatsana şunu.”

“Yılanın biri bacağımdan soktu beni, diğeri azarladı.”

“Nasıl yani?”

“Basbayağı azarladı işte.”

“Nasıl anladın seni azarladığını?”

“Konuştu Ali abi, yılan konuştu!”

Ali ile Mahmut, bu işi Evran’ın yaptığını tahmin etseler de Bencil’e belli etmemişler.

“Daha neler, yılan konuşur mu hiç?” demiş Ali.

“Konuştu diyorum abi. Kulaklarımla duydum.”

“Allah Allah, ne dedi peki?”

“Sen kötü niyetlisin.” dedi.

“Sen ne dedin?”

“Hiç de bile.” dedim. “Uydurma.” diyerek kızdım ona.

“Eeee...”

“Sorma Ali abi. Yılan öyle bir şey söyledi ki ağzım açık kaldı.”

“Bak şimdi biz de meraklandık.”

“Yılan, tam da içimden geçenleri söyledi.”

“Oğlum, söylesene şunu, ne dedi yılan?”

“Söylerim ama utanıyorum.”

“Utanacak ne var oğlum?”

“İçimden geçenler sizinle ilgili de ondan.”

“Olsun, sen yine de söyle.”

“Zaten söylemem lazım. Yılana söz verdim çünkü.”

“Hadi ama çok uzattın. Söyle de bilelim şunu.”

“Sizden önce dağa tırmanıp bütün derman çiçeklerini toplayacaktım.”

“Niye ki?”

“Çiçeklerin suyunu Mahmut’a içirmeyin diye.”

“Sen nereden biliyorsun bunu?”

“Şey... Dün yılanla konuşmanızı dinledim de...”

“Şimdi anlaşıldı. Mahmut’u kıskandığın için de çiçekleri kendin almak istedin.”

Bencil, başını eğerek konuşmuş. Haline bakılırsa, yaptıklarından pişman olmuş gibiymiş.

“Evet abi. Tam da öyle oldu.”

“Neyse, biz kindar değiliz. Kötülüğe kötülükle karşılık vermeyiz.”

“Sağ olun abi.”

“Tamam, bir daha kötü şeyler düşünmezsin olur biter.”

“Asla abi, asla düşünmem öyle şeyler. Yalnız...”

“Yalnız, ne?”

“Bir an önce derman çiçeği toplayıp suyunu bana içirmeniz gerekiyor. Yoksa yılanın zehri yavaş yavaş vücuduma yayılmış.”

“Seni sokan yılan zehirli miymiş?”

“Evet abi.”

“Nereden biliyorsun, belki zehirli değildir.”

“Konuşan yılan söyledi abi.”

“Anlaşıldı, hemen yapacağız dediğini.”

“Çabuk olun ama...”

“Önce, yılanın zehrini çıkaralım.”

“Nasıl olacak bu?”

“Meraklanma oğlum. Bizim de bildiđimiz bir şey var herhalde.”

Ali, yılanın ısırđıđı yerde dişleriyle küçük bir delik açıp akan kanı emerek zehri boşaltmaya çalışmış. Sonra da mendiliyle yarayı sarmış.

“Oldu ama zehrin hepsi çıkmadı. Şimdilik köye kadar gidebilirsin. Evine git, bizi bekle. Çiçekleri toplayıp geleceğiz inşallah.”

Bencil yavaş yavaş doğrulmuş, ayağa kalkmış, ağır adımlarla köye doğru yönelmiş. Giderken,

“Ne iyi komşularsınız böyle.” demiş. “Bundan sonra ben de sizin gibi olmaya çalışacağım.”

Ali'nin de Mahmut'un da keyfine diyecek yokmuş. Mutlular köyünün bencil delikanlısının verdiği bu karar onları çok sevindirmiş. Bir hızla tırmanmışlar dağa. Derman çiçeklerini toplayıp köye dönmüşler. Vakit kaybetmeden yedi renkli çiçekleri kaynatıp suyunu Bencil'e içirmişler. Sağlığına kavuşan Bencil, Ali ile Mahmut'a teşekkür üstüne teşekkür etmiş.

O günden sonra Mutlular köyünde Bencil'in komşularına yaptığı iyilikler konuşulmuş.

Aradan kaç bahar, kaç yaz geçmiş bilinmez ama Mahmut, yavaş yavaş çocukluktan kurtulup tam bir delikanlı olmuş. Hemen herkeşe yardımcı olduğu için köylünün sevgisini kazandığını biliyormuş. Amcasının yanında huzuru da yerindeymiş ancak yavaş yavaş bir meslek edinmek, böylece evin bütçesine katkıda bulunmak istiyormuş. Günler ve geceler boyu bunu düşünmüş. Kesin kararını amcasına açmadan önce yapması gereken bir şey olduğunu hatırlamış. Doğruca Evran'la tanıştıkları yere gitmiş. Sağa sola bakmış ama yılanı görememiş. Birden hatırlamış yılanı ismiyle çağırması gerektiğini. Vakit geçirmeden, üç defa "EV-RAN" diye seslenmiş.

Evran, her zamanki yerinden süzülerek gelmiş. Mahmut'un tam karşısına geçip "hoşgeldin" dedikten sonra, seni dinliyorum dercesine başını kaldırıp beklemiş.

"Yardıma ihtiyacım var." demiş Mahmut.

"Söyle bakalım, ne istiyorsun?"

"Artık bir mesleğim olsun istiyorum."

"Aferin sana. Güzel bir karar vermişsin."

"İyi de hangi mesleği yapacağımı bilmiyorum."

"Bildiğim kadarıyla senin elin her işe yatkın."

"Bunu ben de biliyorum. Hangi mesleği seçersem insanlara daha faydalı olurum? Bunun cevabını istiyorum senden."

“Dedim ya sen her mesleği yapabilirsin ama önemli olan hangisini yaparsan mutlu olursun, buna karar vermelisin.”

“Anlıyorum.”

“İş, meslek seçimiyle bitmiyor tabii.”

“Anlamadım”.

“Diyelim ki gönlündeki mesleği seçtin. Yapacağın ilk iş, iyi bir ustaya çırak olmak. Kalfalık ve ustalık sonradan gelecek. Unutma, kazancının da hepsi senin olmayacak.”

“Bunu biliyorum elbette. İhtiyaç sahiplerine yardım edeceğim.”

“Aferin sana Mahmut. İşin en önemli kısmına gelmedik daha.”

“Öyle mi, neymiş o?”

“Seninle aynı işi yapanlardan başlayarak, diğer meslek sahiplerine işlerinde nelere dikkat etmeleri gerektiğini anlatacaksın. Senin anlayacağın, iş hayatında başarının kurallarını belirleyeceksin. Bunu yaparken de etrafındaki herkese, değerli birer insan olduklarını hissettireceksin.”

“Anladım Evran; önce iş değil, insan diyorsun yani.”

“Söylemek istediğim tam da bu. ‘Önce insan’ diyeceksin ve etrafındakilere iyi bir insanın nasıl olması gerektiğini göstereceksin.”

“Çok teşekkür ederim Evran. Bana müsaade.”

“Güle güle Mahmut.”

Mahmut, Evran'la konuştuktan sonra amcasının yanına gitmiş. "Canım amcam..." demiş Ali'ye, "Bana yaptığın her şey için sana çok teşekkür ederim." diye eklemiş. Ali, şaşırmadan edememiş tabii.

"Teşekkürü ne lüzum var yavrum. Sen benim yeğenimsin. Üstelik kardeşimin emanetisin. Canım sağ olduğu müddetçe sana bakmak görevim benim."

"Biliyorum amca. İşte bunun için teşekkür ediyorum sana."

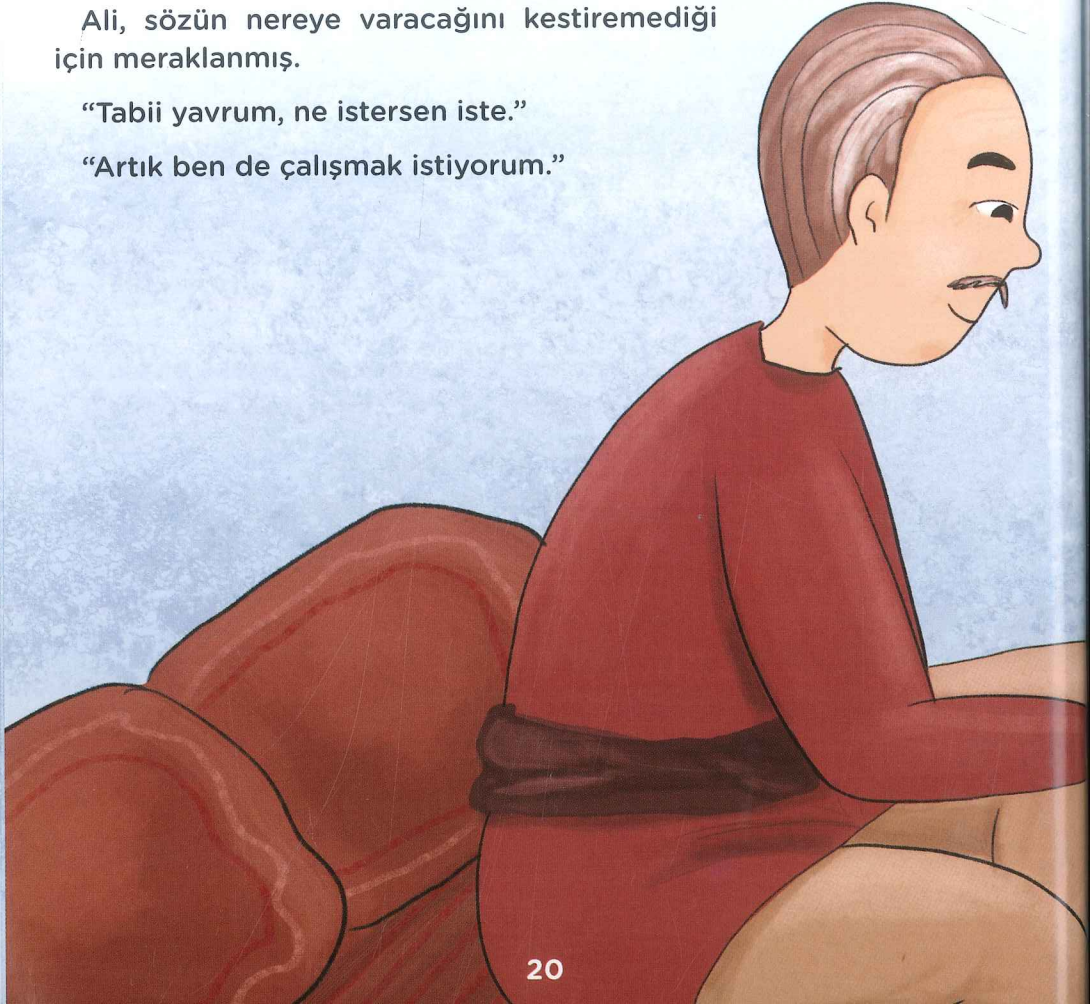
"Önemli değil yavrum, önemli değil."

"Senden bir şey isteyebilir miyim amca?"

Ali, sözün nereye varacağını kestiremediği için meraklanmış.

"Tabii yavrum, ne istersen iste."

"Artık ben de çalışmak istiyorum."

Ali, yeğenin haklı olduğunu hatta geç bile kaldığını düşünmüŖ.

“Haklısın yeğenim, demiŖ. Çalış, bir meslek sahibi ol.”

“Çok sağ ol amca.”

“Aklında bir meslek var mı?”

“Var ama istemezsen yapmam o mesleği.”

“Olur mu yeğenim? Gönlünden geçen neyse onu yap.”

“Komşumuz Apkar Usta’ya çırak olmak istiyorum.”

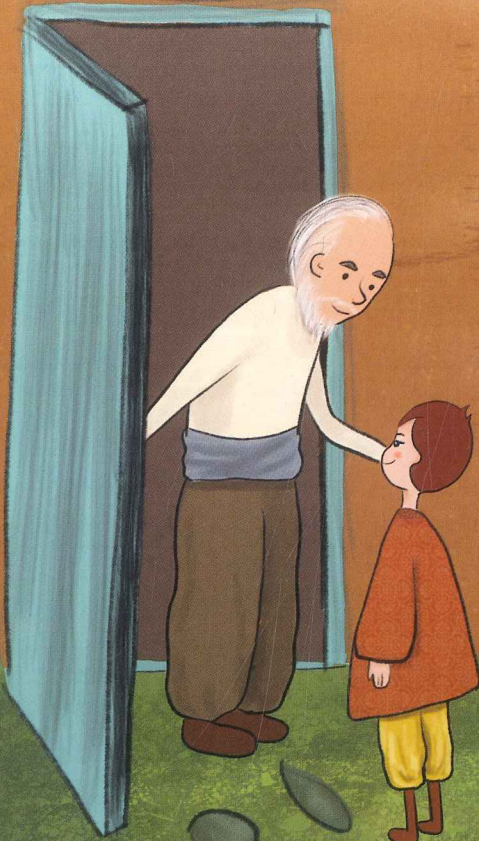
“Onu ben de severim. Sana iyi bir usta olur. Gidip konuşayım kendisiyle.”

“Yok, amca; ben gider konuşurum.”

“Haklısın Mahmut. Böylesi daha iyi.”

APKAR LİSTA'NİN DÜKKANI

Mahmut, Apkar Usta'nın deri dükkanından içeri girdiğinde oldukça heyecanlanmış. Dükkanın her tarafı çeşit çeşit deriyle doluymuş. Deriden yapılmış çantalar, elbiseler, süs eşyaları raflardaki yerinde müşterilerini bekliyormuş. Bütün bunlar, öteden beri dikiş dikmeye meraklı olan Mahmut'un çok hoşuna gitmiş.

Dükkanı seyre dalan Mahmut, Apkar Usta'nın sorusuyla kendine gelmiş:

“Bir şey mi istiyorsun Mahmut?”

“Yok, bir şey istemiyorum; hayır hayır, istiyorum.”

Apkar Usta, gözlüğünün üstünden bakarak gülümsemiş. Yüzünde babacan bir tavır varmış.

“Neymiş benden istediğin?”

Mahmut, derin bir nefes alarak doğrudan söylemiş gönlünden geçeni:

“Beni yanına çırak olarak alır mısın?”

Heyecanlanma sırası bu sefer yaşlı deri ustasına gelmiş. Çoktandır yanına bir çırak arıyormuş fakat gelenlerin hiçbirini beğenmiyormuş. Sanki sadece Mahmut'u bekliyor gibiymiş.

“Neden olmasın Mahmut.” demiş ve elini uzatmış.

Mahmut, Apkar Usta'nın elini uzatmasıyla ne demek istediğini anlamış ve uzatılan eli öpüp başına koymuş. Ardından, ustanın yaşlı dudakları Mahmut'un alınına bir öpücük kondurmuş.

“Şu köşedeki süpürgeyi görüyor musun?”

“Evet usta.”

“Etrafı süpür bakalım.”

Mahmut, büyük bir heyecanla denileni yapmış.

“Aferin Mahmut. Bugünlük bu kadar yeter. Yarın sabah, namazdan sonra gel, dükkanı birlikte açalım.”

“Olur usta.”

Mahmut, ertesi gün tam vaktinde gitmiş dükkana, bakmış ki Apkar Usta daha önce gelmiş, çırağını bekliyor. Mahmut,

“Çok utandım usta, ilk günden geç kaldım.”

“Utanma evladım. Sen geç kalmadın, ben erken geldim.”

Apkar Usta dua ederek dükkanı açmış, içeri birlikte girmişler. O gün ve sonraki günler, Mahmut, ustasının bir dediğini iki etmemiş. Dericilik mesleğinin bütün inceliklerini öğrenmiş.

Her zaman olduğu gibi güneş batmış, ay doğmuş; yağmur inmiş, kar yağmış; şöyle böyle derken zaman su gibi akıp gitmiş. Apkar Usta'nın çoktandır merak ettiği bir şey varmış. Günlerden bir gün, tam sırası demiş ve çırağı Mahmut'a sormuş:

“Mahmut evladım, senden çok memnunum ama merak ettiğim bir şey var.”

“Neyi merak ediyorsun ustam?”

“Elindeki defter kalemi. Her gün onlarla gelirsin. Bir şeyler yazdığını da görürüm ama ne yazdığını bilmem.”

“İlahi usta, daha önce sorsaydın ya.”

“Ne bileyim, demek zamanı yeni gelmiş.”

“Ustam, bu deftere hem senden öğrendiğim hem diğer ustalardan duyduğum bazı şeyleri yazıyorum.”

“Neleri mesela?”

“Mesleğe yeni girecekler için tavsiyeler diyelim. Oturup kalkmadan tut da usta çırağın ilişkilerine; dükkanın nasıl açılması gerektiğinden tut da nasıl kapanması gerektiğine; müşteriye nasıl davranılması gerektiğinden tut da diğer esnafla ilişkilere; haram kazançtan

nasıl kaçınılacağından tut da helal kazancın yollarına kadar aklına gelen ne varsa yazıyorum işte.”

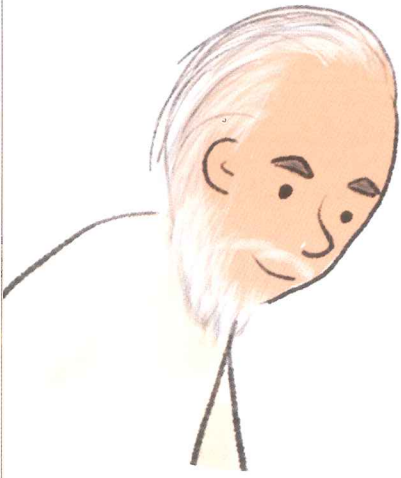
Yılların ustası Apkar Efendi, böyle bir şeyle ilk defa karşılaşmış. Ne diyeceğini bilememiş. Ayağa kalkıp Mahmut'u alından öpmüş.

“Aferin sana Mahmut, aferin.” demiş.

“Sağ ol ustam.”

“Meslek hayatının aksayan yönlerini de yaz. Yaz ki okuyan, derdine deva bulsun.”

“Meraklanma ustam, onları da yazıyorum.”

Yıllar, ne çabuk geçiyor, demiştik değil mi? Gerçekten de öyle. Bir zamanlar az gittim, uz gittim, bir arpa boyu yol gittim, diyen Mahmut, bir de bakmış ki on sekiz yaşına gelmiş. Bu haliyle çevrenin parmakla gösterilen gençlerinden biri olmuş. Apkar Usta dersene, iyiden iyiye yaşlanmış. Öyle olmuş ki Mahmut olmasa hiçbir iş yapacak gücü kalmamış. Sonunda bir karar vermiş. Mahmut'u karşısına almış ve kararını açıklamış:

“Mahmut evladım; sen artık mesleğin bütün inceliklerini öğrendin. Ustalıkta beni geçtin, diyebilirim.”

“Estağfurullah usta.”

“Öyle, öyle. Hem hoşuma gidiyor bu durum. Seni ben yetiştirdim çünkü.”

“Hakkını ödeyemem usta.”

“Ödersin, ödersin.”

“Nasıl?”

“Dükkanı devralarak.”

Mahmut, ne diyeceğini bilememiş. Ustasından böyle bir şey beklemiyormuş çünkü. Ama işte yılların Apkar Usta'sı dükkanı devralmasını istiyormuş. Şaşkınlığını attıktan sonra,

“Bunun için param olmadığını biliyorsun.” demiş ustasına.

“Sana hiç kızmadım ama bir daha para lafı edersen kızabilirim.”

Mahmut, cevap vermemiş. Yanaklarının kızardığını hissetmiş sadece.

“Dükkanı sana bedelsiz devrediyorum bir, tez elden evlenmeni istiyorum, iki.”

İyice şaşırان Mahmut, yine ne diyeceğini bilememiş. Başını öne eğmekle yetinmiş.

“Biliyorsun ben hiç evlenmedim. Sen evlen ki neslin devam etsin. Mesleğini gönül rahatlığıyla bırakacağın çocukların, torunların olsun.”

Mahmut, ustasının bu teklifini amcasına anlatmış. Ali, sevinçten ne diyeceğini bilememiş. Gözleri dolu dolu;

“Maşallah sana Mahmut. Apkar Usta'ya da helal olsun, kendine yakışanı yapmış.” demiş.

Mahmut'un, sevincini paylaşmak için ikinci durağı Evran'ın yaşadığı mekan olmuş. Vakit kaybetmeden onu bulacağı yere gelmiş ve "EVРАН" diye üç kere seslenmiş. Evran, sanki onu bekliyor gibi ortaya çıkmış. Başını havaya kaldırıp dikkatli gözlerle Mahmut'a bakmaya başlamış.

"Bugün çok güzel bir şey oldu Evran."

"Öyle mi, neymiş o?"

"Mesleğimde 'usta' oldum."

"Çok sevindim. Sen buna layıksın."

"Bu kadar da değil..."

-...

"Ustam, dükkanı bana devretti."

"Aferin ona. Doğru olanı yapmış."

"Bir şey daha var."

"Şimdi meraklandım işte."

“Bir deftere, mesleğimin bütün inceliklerini kaydetmeye başladım.”

“Bunları başkalarına öğreteceksin, değil mi?”

“Evet, tam olarak öyle.”

“Harika bir şey bu. Böyle devam et.”

“İnşallah.”

“Bir şey daha yapmalısın.”

Meraklanma sırası bu sefer Mahmut’taydı.

“Ne yapmalıyım Evran?”

“Ustasıyla çırağıyla bütün çalışanlar birlikte hareket etmelisiniz. Ne demiş insanoğlu: ‘Bir elin nesi var, iki elin sesi var.’ Belli aralıklarla bir araya gelmeli, işinizle ilgili görüş alış verişinde bulunmalısınız. Varsa problemlerinize çözüm bulmalısınız. Bütün bunları yapmak için köyde uygun bir yer ayarlamak gerektiğini söylememe lüzum yok sanırım. Köyün, kullanılmayan misafir odası olabilir mesela. Özellikle buraya gelen çocuklarla, gençlerle ilgilenin. Onlara önce iyi bir insan, sonra iyi bir esnaf olmaları için ne lazımsa öğretin. Misafirlerine ikramda bulunacağına zaten eminim. Sen cömert oldukça Allah da senin kazancını artıracaktır.”

Evran, bu uzun konuşmadan sonra biraz nefes almak istemiş. Bunu fırsat bilen Mahmut,

“Anladım Evran. Sadece iyi bir usta olmakla yetinmeyeceğim. Mesleğin birliğini çalışanların dirliğini de sağlayacağım inşallah.”

“Tamam.” demiş Evran. “Allah yolunu açık etsin.”

İyice yaşlanan Apkar Usta, işleri tamamen Mahmut'a bırakmış. Kendi de dükkandaki köşesinden Mahmut'un çalışmasını seyretmekle yetinmiş.

Bir akşam dükkkanı kapatmaya hazırlanan Mahmut'u şaşırtan bir şey olmuş. İçeriye bir delikanlı girmiş ki görenler onu Mahmut'un ikiz kardeşi zannedermiş. Sadece göz yapısı farklıymış. Çekik gözlü bir delikanlıymış gelen. Mahmut, kendini toparlayıp,

“Hoş geldiniz, bir şey mi istiyorsunuz?” demiş.

“Hayır, bir isteğim yok. Buradan geçerken sizi gördüm. Bana o kadar benziyorsunuz ki şaşırmadan edemedim. İçeri girip tanışmak istedim sizinle.”

“Sizi görünce ben de şaşırdım. Gerçekten çok benziyoruz birbirimize.”

“Tıpkı ikiz gibiyiz. Sadece...”

“Sadece benim göz yapım farklı.”

“Evet. Bu arada benim adım, İbrahim Ata.”

“Memnun oldum. Ben de Mahmut... Nereden gelip nereye gidersin?”

“Güller köyünde oturuyorum. Bir iş için buraya gelmişim. Birazdan döneceğim köye.”

“İyi öyleyse. Yolun açık olsun.”

İbrahim, aklına yeni gelmiş gibi,

“Seninle iyi dost olacağımızı sanıyorum.” demiş.

Mahmut, bir kere daha şaşırmış. O da İbrahim Ata gibi düşünüyormuş çünkü. Gülümseyerek,

“Ben de öyle düşünüyorum.” diye cevap vermiş.

Mahmut, kendisine bu kadar benzeyen İbrahim Ata'nın böyle bir-
den bire karşısına çıkmasının, üstelik dostluk konusunda aynı şey-
leri düşünüyor olmalarının bir tesadüf olmadığını düşünmüş. Kendi
kendine, "Acaba bu buluşmadan Evran'ın haberi var mı?" diye ko-
nuşmuş. İbrahim Ata, Evran kelimesini duyunca heyecanlanmış.

"Hangi Evran'dan bahsediyorsun?" diye sormuş.

Mahmut, bu soruya doğrudan cevap vermek yerine,

"Tanımazsın sen." diyerek konuyu değiştirmek istemiş.

Mahmut'un yüz ifadesinden şüphelenen İbrahim Ata,

"Şu, insan olmayan ama insan gibi konuşan Evran olmasın bu."
deyivermiş.

Mahmut, şaşkınlıkla birkaç saniye bekledikten sonra,

"Tanıyor musun bahsettiğin Evran'ı" diye sormuş.

İbrahim Ata,

"Tanımıyorum ama methini çok duydum.
Onun herkese görünmediğini biliyorum. Biz-
de, onu gören kişinin çok mert, çok olgun,
çok becerikli, insanlara çok faydalı, hatta
dahi olduğu anlatılır. Onu görmeyi çok is-
terdim. Ya sen, gördün mü Evran'ı?"

Mahmut, biraz da utanarak,

“Evet gördüm. Görmeye de devam ediyorum.” demek zorunda kalmış.

Evran’la ilgili böyle şeylerin anlatılması hem hoşuna gitmiş hem de şaşırtmış Mahmut’u. Dilediği zaman Evran’ı çağırabildiği ve onunla konuşabildiği için kendini çok özel hissetmiş.

İbrahim Ata’ya iyice ısınan Mahmut,

“Malum akşam oldu, eve gidelim, akşam aş katalım, helva yiyelim, Hem dinlenirsin, misafirimiz olursun, hava aydınlanınca gideceğin yere gidersin.” diyerek onu evine buyur etmiş.

İbrahim Ata, böyle bir teklif bekliyor gibi çok sevinmiş. Dükkanı kapatıp evvela Apkar Usta’yı evine bırakmışlar sonra da Mahmutların evine doğru yola çıkmışlar.

Mahmut, biraz da sohbete kapı aralamak için sormuş:

“Bizim köydeki işin neydi? Hallettin mi bari?”

“Demirci Cengiz Usta’yı arıyordum.”

“Hayırdır, ne işin vardı Cengiz Usta’yla?”

“Dün gece bir rüya gördüm. Adına Korkut Ata derler aksakallı, kır saçlı, bilge bir ihtiyar bana Cengiz Usta'nın çalıştığı çarşığı görmem gerektiğini, bunun çok önemli olduğunu söyledi.

“Gördün mü bari o çarşığı?”

“Evet gördüm. Çarşının çalışma düzeninden çok etkilendim. Cengiz Usta'yı da gördüm. Bana mesleğiyle ilgili önemli bilgiler verdi. İleride onlar gibi çalışan gençler yetiştirmek istiyorum.”

İbrahim Ata'nın bu kararı Mahmut'u çok etkilemiş.

-Ben de tıpkı senin gibi düşünüyorum.”

-İnşallah ikimiz de amacımıza ulaşırız.”

“Biliyor musun, Cengiz Usta, demirci ustasıdır ama ona Toprak

Usta da derler. Çarşıya ayda sadece bir gün gelir, onun dışında ekin eker, sebze eker, meyve eker, ağaç diker, toprağı işler, bitkilerle konuşur. Ona Toprak Usta demelerinin sebebi budur.”

Bunun üzerine İbrahim Ata şunları söylemiş Mahmut’a:

“Toprak insana ait değil, insan toprağa aittir, Mahmut. Ne mutlu Cengiz Usta’ya... Toprakla ilgilenmek, topraktan üretmek, topraktan almak ne yüce bir duygudur. Böyle güzel ustalardan öğrenecek çok şeyimiz var. Biliyor musun ben de çocukluğumdan, hatta neredeyse bebekliğimden beri toprakla iç içeyim. Köyün bütün çocuklarına da ekmeyi biçmeyi ben öğrettim. Bizim köyümüzde, çevresine ağaçlar dikmeden evler yapmak, binalar yapmak hoş karşılanmaz. Ekmeyi, biçmeyi bilmeyen evlenemez bizim köyde; senin anlayacağın kız vermezler topraktan anlamayana.”

Mahmut birden duralamış,

“Şu, önünde kavak ve ceviz ağaçları olan köy evini görüyor musun? İşte orası bizim köyün misafir evi.” demiş.

İbrahim Ata,

“Öyle mi? Bizde de akıllar evi derler böyle evlere. Bizim köyde de var benzerinden. Ben, akıllar evimizde özellikle çocuklara, toprağın nasıl ekilip biçileceğine dair dersler veriyorum. Sonra da arazi üzerinde bu işin nasıl yapılacağını gösteriyorum.”

Mahmut,

“Bugün Evran’la konuştuk. O akıl verdi. Ben de köyün çocuklarını, gençlerini yani geleceğin çırak, kalfa ve ustalarını misafir evinde toplayıp ustamdan öğrendiğim bazı davranış kurallarını ve mesleki bilgileri onlara anlatacağım. Yalnız gördüğün gibi ev çok bakımsız. Tamir edilmeye ihtiyacı var.”

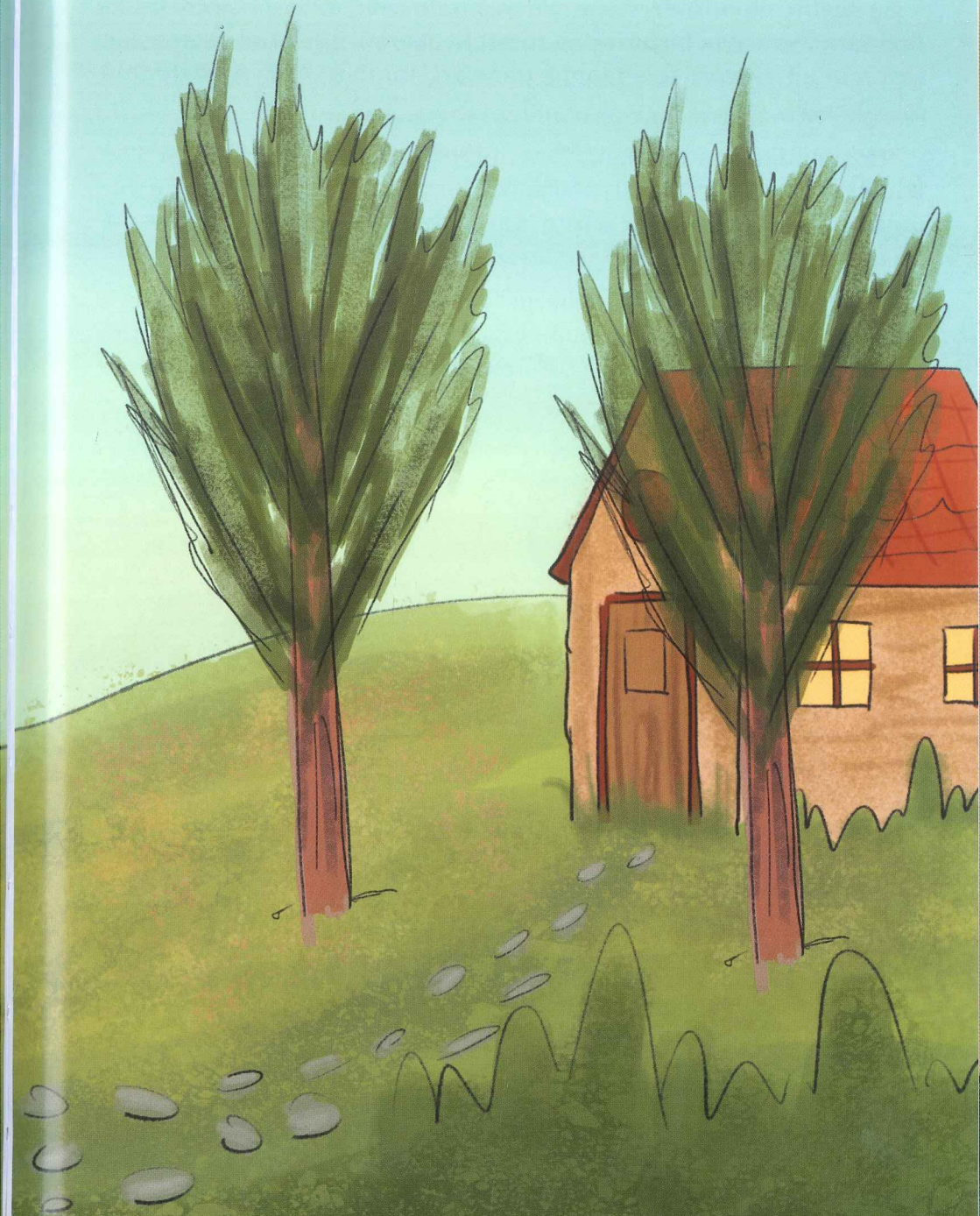
İbrahim Ata,

“Dilersen ben sana yardımcı olurum.” deyince Mahmut çok sevinmiş,

“Sahi, yardımcı olur musun bana?”

İbrahim Ata,

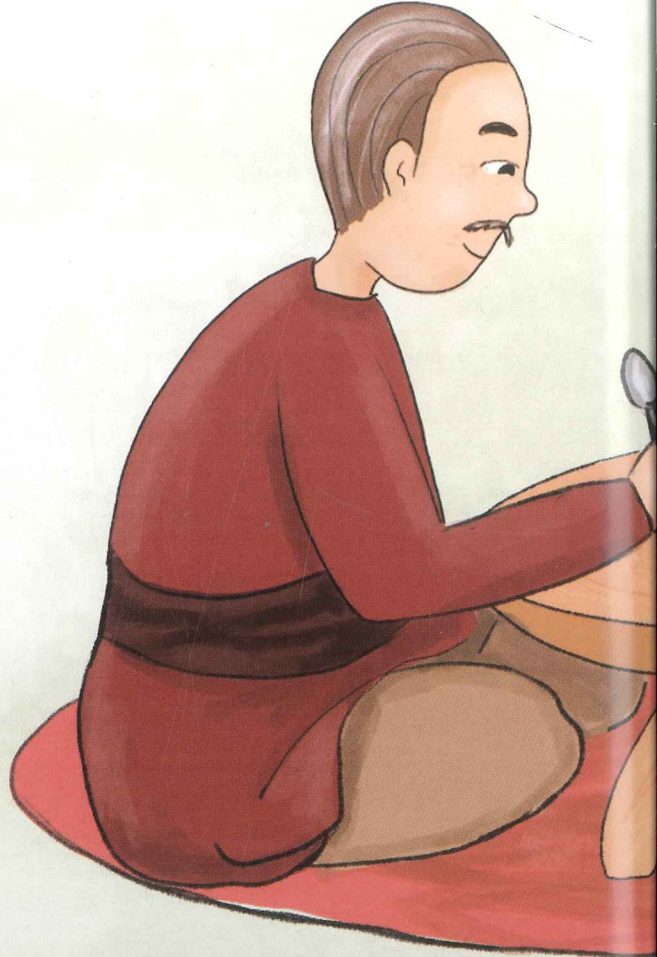
“Olurum tabii. Hemen yarın gündüz gözüyle eksiklerine birlikte bakalım. Neler yapacağımıza karar verelim. Sonra da el birliği ile tamirata başlayalım.”

Bu sevinç ve ortaklık kararıyla eve gelmişler, evin girişinde bulunan ibriği sırasıyla birbirlerine tutarak, ellerini, yüzlerini yıkamışlar. Mahmut'un amcası selamlamış gençleri. İbrahim Ata'ya gözlerinin içi gülerek,

“Hoş geldin evin bereketi, Tanrı misafiri, demiş. Sen Mahmut'a ne kadar benziyorsun. Görenler sizi ikiz kardeş zanneder. Rabb'im yolunuzu açık, hayrınızı bir kılsın. Yengeniz çorba yapmıştı, helvamız ve aşımız da var. Haydi, buyurun sofraya.” demiş.

Hep birlikte akşam yemeklerini yemişler. Sonra sohbet etmeye başlamışlar. Mahmut, amcasına, Apkar Usta'nın dükkanın anahtarını kendisine verdiğini söylemiş. Evran'la konuştuğunu, köyün misafir

evini İbrahim Ata ile birlikte onarıp orada köyün çocuklarına, gençlerine mesleki bilgiler ve davranış kurallarını anlatacaklarını söylemiş. İbrahim Ata kendi köyünde uyguladığı birlikte ekme, birlikte biçme ve birlikte paylaşma yöntemini, dericilik ve diğer mesleklerde yapabileceklerini, bu konuda da Mahmut'a yardımcı olabileceğini ifade etmiş. Amcası Ali, Allah tarafından melekler aracılığıyla peygamberlere bağlanan şed kuşağından söz etmiş. Öylesine kıymetli olan bu şed kuşağının meslek öğrenip ustalığa hak kazananlara ustaları tarafından misafir evinde kuşatılmasının da güzel olduğunu söyleyince, Mahmut ile İbrahim Ata bu fikri çok beğenmişler. İçlerini büyük bir heves kaplamış.

Zaman geçmiş, gece olmuş, kendilerini uykunun kollarına bırakmışlar. Dışarıdan gelen sabah yelinin yüzlerini okşamasiyla, gözlerini yeni güne açmışlar. İbrahim Ata ile Mahmut az bulutlu, güneşli ve rüzgarsız bir günün sabahında elden geçirecekleri misafir evine doğru giderken İbrahim Ata, Mahmut'a sormuş:

“Mahmut Biliyor musun kardeşim?”

“Neyi?”

-Sana anlattığım rüyamda Korkut Dede, bana demirci Cengiz'i ararken ahilerle karşılaşacaksın demişti. “Ahiler mi? Onlar da kim?” diye sorduğumda da bana “ahiler sofralarını, evlerini, gönüllerini hiç tanımasalar bile tanrı misafirlerine açan arkadaş canlısı, dost canlısı, iyi kalpli ve yardımlaşmayı seven, dürüst ve meslek sahibi insanlardır” diye cevap vermişti. Şimdi anlıyorum ki, sizi kastetmiş, Amcan da sen de birer “AHİ” siniz. Sana bundan sonra “AHİ EV-RAN” diyeceğim, demiş.

İbrahim Ata'nın bu teklifi Mahmut'un çok hoşuna gitmiş. Hem “AHİ” olmaktan hem de çok sevdiği Evran'ın ismiyle anılmaktan mutluluk duymuş.

Mahmut da İbrahim Ata'ya,

“İbrahim Ata kardeşim, madem sen bana güzel bir isim taktın. Ben de sana akran, yaşıt anlamına gelen “bektaş” ismini vereceğim. Ama öncesine çok sevdiğim “hacı” kelimesini de ekleyeceğim ve sana “Hacı Bektaş” diyeceğim. Anlaştık mı?”

Böyle bir isimle anılacak olmak, İbrahim Ata'nın çok hoşuna gitmiş. Sevinçle,

“Anlaştık.” diye karşılık vermiş.

Ahi Evran ile Hacı Bektaş birlikte köyün eski misafir evine gelmişler. Burası, tek katlı, kerpiçten inşa edilmiş, geniş bahçesinde çeşitli meyve ağaçlarının bulunduğu bir evmiş. Evin bahçe kapısı, yıllardır kullanılmadığı için paslanmış olduğundan zor açılmış ama sonunda açmayı başarmışlar. Bakımsızlıktan gelişigüzel büyüyen otların ve dikenlerin arasından geçerek eve geldiklerinde ne görsünler? Kapı ardına kadar açık değil miymiş? İlk biraz ürküp biraz da şaşırılmışlar. Kapıya yaklaştıklarında ise içeriden bazı sesler geldiğini duymuşlar. Evran ile Hacı Bektaş, aralanmış kapıdan heyecanla içeri girmişler. Girdiklerinde ne görsünler? Tarihin derinliklerinden gelmiş kadar yaşlı, elinde neredeyse 500 yıllık bir ceviz ağacından yapılmış asası, bembeyaz sakalları ve saçlarıyla, tertemiz ve nur yüzlü; kendilerine güler yüzle bakan, daha önce Hacı Bektaş'ın da rüyasında gördüğü Korkut Dede onları bekliyormuş.

“Hacı Bektaş'ım, Ahi Evran'ım... Hoş geldiniz, evlatlarım benim. Ben de uzun zamandır sizi bekliyordum.” diyerek karşılamış onları.

Hacı Bektaş ile Ahi Evran'ın şaşkınlıkları daha da artmış. Birbirlerine bakakalmışlar. Daha kısa bir süre önce birbirlerine taktıkları ve henüz kimsenin bilmediği isimler ile bu tatlı ihtiyarın kendilerine seslenmesi onları çok etkilemiş.

Hacı Bektaş,

“Dedem, dedem; nur yüzlü, güzel gözlü, gül sözlü, asil dedem; sen benim rüyama giren, güzel bakan, güzel söyleyen, Korkut Dede'm; şimdi söyle bize bu da bir rüya mı?” diye sormuş.

Dede Korkut, hafifçe öksürüp sesini kontrol etmiş ve ağzından bal damlar gibi konuşmuş:

“Evlatlarım, zaten bu dünya bir masal, bir rüyadır. Gelip geçici bir kervandır. Bir varmışsın, bir yokmuşsun. Hayatlarımız ve dünya geçici ama bu dünyada alın teriyle yapılan her şey kalıcı. Sevgiyle, sadakatle, emekle ekilen her tohum, yapılan her iş sizden bir miras torunlarınıza...”

Ey benim tatlı oğullarım, canları can, kanları deli, yürekleri elmas oğullarım; birlik olun, bir ağacın kökü gibi sıkı sıkı toprağa tutunun. Toprak ki aldığı eksiltmez. Tam tersi bereketle geri verir. Tek kök olun ama dallarınız açsın. Dallarınız öyle bir açsın ki tüm Anadolu’yu, bu en güzel medeniyet vadisini, baştan sona kuşatsın. Bir dalınızda barış bitsin, öteki dalınızda sevgi... Bir dalınız kardeşlik açsın, bir dalınız adalet... Bir dalınız bereket olsun, öteki dalınız rızık... Yeşerin. Rızkınızı bölüşün. Bilginizi paylaşın. Hak edene hakkını verin. Maharetli olandan maharet edinin. Haksızlığa tahammül etmeyin, boynunuzu bükmeyin. Allah her zaman doğrunun ve dürüstün yanındadır. Bunu unutmayın.”

Bu, öyle güzel bir konuşmamış ki Ahi Evran’la Hacı Bektaş adeta büyülenmişler.

Birden, olağanüstü bir şey daha olmuş. Dede Korkut, gözlerinin önünden kayboluvermiş. Giderken söylediği sözler ise akıllardan çıkacak gibi değilmiş:

“Boy boylayın, soy soylayın çocuklar. Devletiniz ve milletinizle sonsuza dek yaşayın. Kur’an-ı Kerim rehberiniz, adı güzel Muhammed yoldaşınız olsun.”

Gökten üç elma düşmüş; biri bu masalı okuyup ders alana, biri yüreği sevgiyle dolana, biri de insanlara hayır dua kılana...

**“HAK İLE SABIR DİLEYİP,
BİZE GELEN BİZDENDİR,
AKIL VE AHLAK İLE ÇALIŞIP
BİZİ GEÇEN BİZDENDİR.”**

REFİK SOYKUT

“AHİLİK, TÜRKLERİN RÖNESANSIDIR.”

GALİP DEMİR

**“AHİ KARDEŞ DEMEKTİR,
HELAL LOKMA YEMEKTİR,
DEMİŞ SERVET EMEKTİR
AHİ EVRAN-I VELİ”**

ŞEMİ YASDIMAN

AHİ KÜLTÜRÜNÜ ARAŞTIRMA ve
EĞİTİM VAKFI

**“DİLİ, DİNİ, RENGİ NE OLURSA OLSUN
İYİLER İYİDİR.”**

HACI BEKTAŞ-I VELİ

**“SEVELİM, SEVİLELİM,
BU DÜNYA KİMSEYE KALMAZ.”**

YUNUS EMRE